

PÅ HERRENS UPPENBARELSE*

31 För inte länge sedan beundrade jag en marmorrelief som föreställer de tre vise männens tillbedjan av Jesusbarnet. Det fanns andra figurer kring dessa: fyra änglar, var och en med sin egen symbol, ett diadem, ett jordklot krönt av korset, ett svärd, en spira. På detta åskådliga sätt illustrerades, genom tecken vi känner igen, den händelse som vi firar i dag: några visa män – enligt traditionen var de kungar – faller ned inför ett barn, efter att i Jerusalem ha frågat: *Var finns judarnas nyfödde kung?*¹

Rörd av denna fråga betraktar även jag Jesus, som *ligger i en krubba*², en plats som är lämpad endast för djur. Herre, var är din kunglighet, ditt diadem, ditt svärd, din spira? De tillhör dig och du vill inte ha dem. Han härskar insvept i lindor. Han är en värnlös kung som visar sig försvarslös: han är ett litet barn. Hur kan man annat än dra sig till minnes Apostelns ord: *Han avstod från allt och antog en tjänares gestalt?*³

Vår Herre inkarnerades för att uppenbara Faderns vilja för oss. Och redan från vaggan undervisar han oss. Jesus Kristus söker oss – med en kallelse som är en kallelse till helighet – för att fullborda återlösningen tillsammans med honom. Begrunda hans första lärdom:

* Denna predikan hölls den 6 januari 1956, Herrens Uppenbarelse.

¹ Matt 2:2.

² Luk 2:12.

³ Fil 2:7.

för att medåterlösa är det inte våra medmänniskor vi skall försöka besegra, utan oss själva. På samma sätt som Kristus måste vi tillintetgöra oss, uppfatta oss som våra medmänniskors tjänare, för att föra dem till Gud.

Var är kungen? Kan det inte vara så att Jesus framför allt önskar härska i hjärtat, i ditt hjärta? Därför gör han sig till ett barn, för vem älskar inte ett barn? Var är kungen? Var är Kristus, som den helige Ande försöker forma i våra själar? Han kan inte vara närvarande i det högmod som skiljer oss från Gud, han kan inte vara närvarande i bristen på kärlek som isolerar oss. Där kan Kristus inte finnas, där blir människan ensam.

Vid Jesusbarnets fötter, inför en kung utan yttre tecken på sin värdighet, kan ni på Herrens Uppenbarelse högtid säga till honom: Herre, ta bort högmodet ur mitt liv, förstör min egenkärlek, min vilja att hävda mig själv och betvinga andra. Gör så att grunden för min personlighet må vara att identifiera mig med dig.

Trons väg

Målet att identifiera sig med Kristus är inte lätt att uppnå. Men det är inte heller svårt, om vi lever som Herren har lärt oss: om vi dagligen lyssnar till hans ord, om vi förankrar våra liv i den sakramentala verklighet – Eukaristin – som han har lämnat oss som näring, för den kristnes väg är *vandrarvänlig*, som en gammal sång från mina trakter påminner oss om. Gud har kallat oss klart och otvetydigt. På samma sätt som

de vise männen har vi upptäckt en stjärna, ett ljus och en riktning, i själens himmel.

*Vi har sett hans stjärna gå upp och kommer för att hylla honom.*⁴ Det är även vår erfarenhet. Även vi märker att undan för undan har ett nytt ljus tänts i själen: en längtan efter att vara helt och hållet kristna, en iver att ta Gud på allvar, om uttrycket tillåts. Om var och en av er nu med hög röst skulle berätta om de inre personliga omständigheterna kring sin övernaturliga kallelse, skulle vi andra genast inse att allt ni berättar kommer från Gud. Låt oss tacka Gud Fader, Gud Son och Gud helige Ande samt Jungfru Maria, genom vilken alla himlens välsignelser når oss, för denna gåva som tillsammans med tron är den största som Herren kan skänka en skapad varelse: en väldefinierad impuls att uppnå kärlekens fullhet i övertygelse om att det är nödvändigt – och inte bara möjligt – att uppnå heligheten mitt i sina yrkesmässiga, sociala och övriga uppgifter.

Se med vilken ömhet Herren inbjuder oss. Han uttrycker sig med mänskliga ord, som en förälskad människa: *Jag har kallat dig vid namn ... du är min.*⁵ Gud, som är skönheten, storheten, visheten förkunnar för oss att vi är hans, att vi har utvalts till att vara föremål för hans oändliga kärlek. Det krävs ett kraftfullt trosliv för att inte slösa bort detta underbara faktum som försynen sätter i våra händer. Det krävs tro som de vise människens: en övertygelse om att varken öknen,

⁴ Matt 2:2.

⁵ Jes 43:1 [Vulgata].

stormarna eller oasernas ro kommer att hindra oss från att nå fram till målet, det eviga Betlehem: det slutliga livet med Gud.

En trosvandring är en vandring full av uppoffringar. Den kristna kallelsen tar oss inte från vår plats, men den kräver att vi överger allt som är oförenligt med Guds vilja. Det ljus som tänds är bara början, vi måste följa det, om vi vill att det skall lysa som en stjärna och sedan som solen. *Medan de vise männen var i Persien – skriver den helige Johannes Chrysostomos – såg de bara en stjärna; men efter att ha lämnat sitt hemland såg de rättvisans sol. Man kan säga att de inte ens skulle ha fortsatt att se stjärnan om de hade stannat i sitt land. Låt oss därför skynda oss, även vi, och även om alla skulle vilja hindra oss, så låt oss springa till detta Barns hus.*⁶ 33

Fasthet i kallelsen

*Vi har sett hans stjärna gå upp och kommer för att hylla honom. När kung Herodes hörde detta blev han oroad, och hela Jerusalem med honom.*⁷ Denna scen upprepas även i dag. Det saknas inte människor som inför Guds storhet eller inför en annan människas fullt mänskliga och djupt kristna beslut att konsekvent leva den egna tron blir förvånade eller rentav tar anstöt,

⁶ Den helige Johannes Chrysostomos, *In Matthaeum homiliae*, 6, 5 (PG 57, 78).

⁷ Matt 2:2-3.

bragda ur fattningen. Det är som om de inte kunde tänka sig någon annan verklighet än den som rymms inom ramen för deras begränsade världsliga synfält. Inför den generositet som de ser i handlandet hos andra som har hört Herrens kallelse, ler de nedlåtande, de blir rädda eller – i fall som verkar rent sjukliga – koncentrerar sina ansträngningar på att förhindra den heliga föresats som någon har fattat med sitt samvetes fullaste frihet.

Jag har närvarat vid vad som i vissa fall skulle kunna kallas en sannskyldig allmän mobilisering mot någon som beslutat att ägna hela sitt liv åt att tjäna Gud och medmänniskorna. Det finns vissa som är övertygade om att Herren inte kan välja vem han vill utan att be om deras tillstånd för att kalla andra, eller om att människan inte har tillräckligt full frihet för att säga ja eller nej till kärleken. Varje människas övernaturliga liv är något sekundärt för sådana människor. De anser att man väl skall fästa vikt vid det övernaturliga livet, men först efter att ha tillgodosett alla människans nycker av bekvämlighet och egoism. Vad skulle det bli kvar av kristendomen om det förhöll sig på det sättet? Skall man bara lyssna till Jesu kärleksfulla, men samtidigt krävande, ord, eller skall man lyssna till dem och dessutom sätta dem i verket? Han sade: *Var fullkomliga, så som er fader i himlen är fullkomlig.*⁸

Vår Herre vänder sig till alla människor, för att de skall gå honom till mötes, för att de skall bli heliga. Han kallade inte bara de vise männen, som var visa och

⁸ Matt 5:48.

mäktiga: till herdarna i Betlehem hade han dessförinnan sänt inte bara en stjärna, utan rentav en av sina änglar.⁹ Men fattiga och rika, visa och mindre visa, alla skall i sin själ främja den ödmjuka inställning som gör det möjligt att lyssna till Guds röst.

Tänk på Herodes. Han var en av jordens mäktiga och hade möjligheten att använda sig av de lärdas samarbete: *Han samlade alla folkets överstepräster och skriftlärda och frågade dem var Messias skulle födas.*¹⁰ Hans makt och kunskap får honom inte att erkänna Gud. För hans förstenade hjärta är makten och vetenskapen redskap för att göra det onda: den meningslösa önskan att förintä Gud, föraktet för en handfull oskyldiga barns liv.

Låt oss fortsätta läsa det heliga evangeliet: *De svarade: I Betlehem i Judéen, ty det står skrivet hos profeten: Du Betlehem i Juda land är ingalunda ringast bland hövdingar i Juda, ty från dig skall det komma en hövding, en herde för mitt folk Israel.*¹¹ Vi kan inte bortse från dessa detaljer som visar oss Guds barmhärtighet: den som skulle återlösa världen föds i en avlägsen och obetydlig by. Och Gud gör inte skillnad på människor¹², som den heliga Skrift ihärdigt upprepar. När han bjuder en människa att leva ett liv i fullständig överensstämmelse med tron, tar han inte hänsyn till meriter i form av förmögenhet,

⁹ Jfr Luk 2:9.

¹⁰ Matt 2:4.

¹¹ Matt 2:5-6.

¹² Jfr 2 Krön 19:7, Rom 2:11, Ef 6:9; Kol 3:25, m.fl.

familjebakgrund eller högtstående kunskap. Kallelsen kommer före alla förtjänster: *Stjärnan som de hade sett gå upp i öster gick före dem, tills den slutligen stannade över den plats där barnet var.*¹³

Kallelsen kommer först: Gud älskar oss innan vi ens förmår vända oss till honom, och han skänker oss den kärlek med vilken vi kan besvara hans. Guds faderliga godhet går oss till mötes.¹⁴ Vår Herre är inte bara rättvis, han är mycket mer än så: han är barmhärtig. Han väntar inte på att vi skall gå till honom: han handlar först, med otvetydiga tecken på faderlig kärlek.

En god herde, en god vägledare

- 34 Om kallelsen är det som kommer först, om stjärnan lyser i förväg för att vägleda oss på vår kärleksvandring till Gud, är det ologiskt att tvivla när den ibland döljer sig för oss. Ibland händer i vårt inre liv, och nästan alltid är det vårt eget fel, samma sak som hände under de vise männens resa: stjärnan försvinner. Vi är redan medvetna om vår kallelses gudomliga glans, vi är övertygade om att den är definitiv, men kanske är det dammet som virvlar upp efter oss när vi går – vårt elände – som bildar ett dunkelt moln som hindrar ljuset från att tränga igenom.

Vad skall vi göra då? Som de vise männen: fråga. Herodes använde sig av sin kunskap för att handla

¹³ Matt 2:9.

¹⁴ Jfr Ps 79:8.

orättfärdigt, men de vise männen använde sig av den för att handla väl. Vi kristna behöver emellertid inte fråga Herodes eller dem som är visa enligt världen. Kristus har givit sin Kyrka säkerhet i tron, en ström av nåd i sakramenten, och han har beslutat att det skall finnas människor som vägleder, styr och ständigt påminner om vägen. I fråga om kunskap förfogar vi över en oändlig skatt: Guds ord förvarat i Kyrkan; Kristi nåd, som förvaltas i sakramenten; vittnesbördet och exemplet av de människor som lever rättfärdigt tillsammans med oss och som i sina liv har lyckats leva i trohet gentemot Gud.

Tillåt mig att ge ett råd: om ni någon gång förlorar ljusets klarhet, vänd er då alltid till den gode herden. Vem är den gode herden? *Den som går in genom grinden* som är troheten gentemot Kyrkans lära. Den som inte handlar som en legoknekt som *överger fåren och flyr när han ser vargen komma, och vargen river dem och skingrar hjorden*.¹⁵ Tänk på att Guds ord inte är tomma ord, och Kristi upprepade uppmaning – ser ni inte med vilken kärlek han talar om herdar och får, om fårfallan och hjorden? – är ett praktiskt bevis på behovet av goda vägledare för våra själar.

Om det inte hade funnits onda herdar, skriver den helige Augustinus, skulle han inte ha behövt göra några klargöranden och tala om den gode herden. Vem är lejd? Den som ser vargen och flyr. Den som söker sin ära, inte Kristi ära. Den som inte vågar

¹⁵ Jfr Joh 10:1-21.

*tillrättavisa syndare frimodigt. Vargen griper ett får i halsen, djävulen förleder en kristtrogen till att begå äktenskapsbrott. Och du tiger, du förmanar inte. Du är en legoknekt, du har sett vargen komma och flytt. Du kanske säger: nej, jag är här, jag har inte flytt. Nej, svarar jag, du har flytt för att du har tigit: och du har tigit för att du var rädd.*¹⁶

Kristi Bruds helighet har alltid visat sig – och gör så även i dag – genom överflödet av goda herdar. Men den kristna tron lär oss att vara enkla, inte att vara godtrogna. Det finns legoknektar som tiger och det finns legoknektar som talar ord som inte är Kristi ord. Om Herren tillåter att vi befinner oss i mörker till och med i små saker, om vi känner att vår tro inte är fast, låt oss därför vända oss till en god herde, till någon som går in genom grinden och gör sin plikt, någon, kort sagt, som genom att ge sitt liv för andra vill vara en förälskad människa i ord och handling: som kanske även är en syndare, men en människa som ständigt förtröstar på Kristi förlåtelse och barmhärtighet.

Om era samveten klandrar er för någon brist – även om ni inte tycker den är allvarlig – om ni tvekar, ta då er tillflykt till botens sakrament. Gå till den präst som tar hand om er, som kan kräva kraftfull tro, ett finkänsligt samvete och sann kristen styrka av er. I Kyrkan finns en fullständig frihet att bikta sig med varje präst som har de tillstånd kyrkorätten kräver, men en klarsynt kristen kommer – frivilligt! – att vända sig till den han

¹⁶ Den helige Augustinus, *In Ioannis Evangelium tractatus*, 46, 8 (PL 35, 1732).

vet är en god herde, som kan hjälpa honom att höja blicken, för att på nytt se Herrens stjärna i skyn.

Guld, rökelse och myrra

*Videntes autem stellam gavisii sunt gaudio magno valde*¹⁷, säger den latinska texten med en anmärkningsvärd upprepning: När de återsåg stjärnan gladdes de med en stor glädje. Varför denna glädje? Därför att de, som aldrig hade tvivlat, av Herren får ta emot beviset på att stjärnan aldrig hade försvunnit: de upphörde att betrakta den med sina sinnen, men de hade hela tiden bevarat den i sina själar. Sådan är den kristnes kallelse: om man inte förlorar tron, om man behåller hoppet om att Jesus Kristus kommer att vara med oss *till tidens slut*¹⁸, dyker stjärnan upp igen. Och när man åter erfar att den egna kallelsen är verklig, föds en större glädje, som i oss ökar tron, hoppet och kärleken.

*De gick in i huset, och där fann de barnet och Maria, hans mor, och föll ner och hyllade honom.*¹⁹ Även vi faller ner inför Jesus, inför denne Gud som gömmer sig i sin mänskliga natur. Vi upprepar för honom att vi inte vill vända ryggen åt hans gudomliga kall, att vi aldrig kommer att avlägsna oss från honom, att vi skall lyfta undan allting ur vår väg som skulle kunna vara hinder för troheten, att vi uppriktigt vill vara följsamma gentemot hans ingivelser. Du, i din själ, och även jag – för

¹⁷ Matt 2:10.

¹⁸ Matt 28:20.

¹⁹ Matt 2:11.

jag ber i mitt inre, med djupa tysta rop – berättar för barnet att vi innerligt gärna vill vara goda tjänare, som dem i liknelsen, så att även vi kan få höra: *Bra, du är en god och trogen tjänare.*²⁰

*De öppnade sina kistor och räckte fram gåvor: guld och rökelse och myrra.*²¹ Låt oss dröja en stund vid detta stycke i det heliga evangeliet och försöka förstå det. Hur är det möjligt att vi som inte är någonting och inte är värda någonting, kan räcka fram gåvor till Gud? Skriften säger att *allt det goda vi får, varje fullkomlig gåva, kommer från ovan.*²² Människan lyckas inte ens upptäcka hela djupet och skönheten i Herrens gåvor: *Om du visste vad Gud har att ge!*²³, svarar Jesus den samariska kvinnan. Jesus Kristus har lärt oss att förvänta oss allt av Fadern, att framför allt söka Gud och hans rättvisa, för vi kommer att få allt annat därtill, och han vet väl vad vi behöver.²⁴

I frälsningsordningen vårdar vår Fader varje människa med kärleksfull ömhet: *Var och en har fått sin särskilda nådegåva från Gud, den ene av ett slag, den andre av ett annat.*²⁵ Det kunde därför förefalla onödigt att bekymra sig om att ge Herren något som han skulle kunna behöva. Våra gåvor, vi som är gäldenärer som inte har någonting att betala med²⁶, skulle likna

²⁰ Matt 25:23.

²¹ Matt 2:11.

²² Jak 1:17.

²³ Joh 4:10.

²⁴ Jfr Matt 6:32-33.

²⁵ 1 Kor 7:7.

²⁶ Jfr Matt 18:25.

gåvorna i det gamla Förbundet som Gud inte längre tar emot: *Offer och gåvor och brännoffer och syndoffer begärde du inte, och de gladdde dig inte, och detta fast de frambärs enligt lagen.*²⁷

Men Herren vet att förälskade vill ge, och han själv visar oss vad han vill ha av oss. Han bryr sig inte om rikedomar eller om jordens, havens eller luftens frukter eller djur, för allt det tillhör honom. Han vill ha någonting intimt, som vi måste ge honom frivilligt: *ge mig, min son, ditt hjärta.*²⁸ Förstår ni? Han nöjer sig inte med en del, han vill ha allt. Jag upprepar, han söker inte våra saker: han vill ha oss själva. Det är om vi ger oss själva, och endast då, som vi kan erbjuda Herren andra presenter.

Låt oss därför ge honom guld, det rena guld som består i att lösgöra sig från pengar och materiella medel. Låt oss inte glömma att det är goda ting som kommer från Gud. Men Herren har bestämt att vi skall använda dem utan att fästa våra hjärtan vid dem, och använda dem till nytta för mänskligheten.

Jordiska egendomar är inte onda. De perverteras då människan upphöjer dem till avgudabilder och faller ned inför dem. De blir ädla då vi gör dem till redskap för att göra det goda, i ett kristet arbete för rättvisa och kärlek. Vi kan inte leta efter ekonomiska tillgångar som den som söker en skatt: vår skatt är här, liggande i en krubba, nämligen Kristus, och han skall vara i centrum

²⁷ Heb 10:8.

²⁸ Ords 23:26.

för all vår kärlek, för *där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.*²⁹

- 36 Vi ger honom rökelse: de önsknings som stiger upp till Herren om att vi skall leva ett ädelt liv, ett liv som kan få andra att känna *bonus odor Christi*³⁰, Kristi väldoft. Att impregnera sitt tal och sina handlingar med denna *bonus odor* är att så förståelse och vänskap. Våra liv skall åtfölja våra medmänniskors liv, så att ingen är eller känner sig ensam. Vår kärlek till nästan måste även vara tillgivenhet, mänsklig värme.

Detta lär oss Jesus Kristus. Mänskligheten väntade sedan flera århundraden på Frälsarens ankomst, profeterna hade förkunnat honom på tusentals sätt och i jordens avlägsnaste hörn fanns det fortfarande kvar – trots att en stor del av Guds uppenbarelse till människan hade gått förlorad till följd av synd och okunskap – en längtan efter Gud, en innerlig önskan att bli återlösta.

Så är tiden inne, men för att uppfylla detta uppdrag är det inte ett filosofiskt geni, som Platon eller Sokrates, som uppträder, det är inte en mäktig erövrare, som Alexander, som kommer till jorden. I Betlehem föds ett barn. Han är världens Frälsare, men innan han talar älskar han i handling. Han för inte med sig någon trollformel, för han vet att den frälsning han erbjuder måste bana sig väg genom människornas hjärtan. Det första han gör är att visa oss ett barns skratt och gråt,

²⁹ Matt 6:21.

³⁰ 2 Kor 2:15.

den inkarnerade Gudens försvarslösa sömn. Och han gör det för att vi skall kunna bli förälskade i honom, för att vi skall kunna ta honom i famnen.

Vi inser nu, än en gång, att det är detta som är kristendomen. Om en kristen inte älskar i handling har han misslyckats som kristen, vilket även är att misslyckas som person. Du får inte tänka på dina medmänniskor som om de vore siffror eller trappsteg att klättra upp på, eller en massa att hylla eller förnedra, att smickra eller förakta beroende på omständigheterna. Tänk på dina medmänniskor – framför allt på dem som lever vid din sida – som det de är: Guds barn, med all den värdighet som följer av denna underbara titel.

Vi måste uppföra oss som Guds barn gentemot andra Guds barn: vår kärlek måste vara, varje dag, en självuppoftande kärlek som består av tusentals detaljer av förståelse, av uppoftningar i det tysta, av hängivelse som inte märks. Detta är den *bonus odor Christi* som gjorde att de som levde bland våra första bröder i tron utbrast: *Se så de älskar varandra!*³¹

Det är inte fråga om ett ouppnåeligt ideal. En kristen är inte någon Tartarin de Tarascon*, som jagar lejon där det inte finns några, i sitt hems korridor. Jag vill alltid tala om det konkreta vardagslivet: om att helga arbetet, familjerelationerna, vänskapen. Om vi inte är kristna *där*, var skall vi då vara det? Den goda doften av rökelsen är resultatet av ett glödande kol, som utan

³¹ Tertullianus, *Apologeticus*, 30 (PL I, 471).

* Tartarin de Tarascon: hjälten i en roman av den franske 1800-talsförfattaren Alphonse Daudet, mycket känd i Spanien.

att märkas förbränner ett stort antal korn. *Bonus odor Christi* märks inte bland människorna som en plötsligt uppflammande men kortvarig eldslåga, utan som en verkningsfull glöd som hålls vid liv av många dygder: rättvisa, lojalitet, trohet, förståelse, frikostighet, glädje.

- 37 Och tillsammans med de vise männen skänker vi även myrra, det offer som inte får saknas i ett kristet liv. Myrran påminner oss om Herrens lidande: på korset ger man honom myrra blandad med vin att dricka³², och med myrra smordes hans kropp inför gravläggningen.³³ Men ni får inte tro att överväganden kring nödvändigheten av offer och självtukt leder till att vi anslår en sorgsen ton denna glada helgdag.

Självtukt är inte pessimism och inte heller bitterhet. Självtukten är inte värd någonting utan kärleken till nästan. Därför måste vi söka former av självtukt som inte tuktar dem som lever tillsammans med oss, samtidigt som de gör det möjligt för oss att bevara vår självbehärskning gentemot jordiska ting. En kristen är varken en bödel eller en ynkygg: en kristen är en människa som kan älska i handling, som mäter sin kärlek med smärtan som prøvosten.

Men jag måste återigen säga att denna självtukt vanligtvis inte kommer att bestå av stora försakelser, sådana är heller inte vanligt förekommande. Den kommer att bestå av små segrar: att le mot någon som

³² Jfr Mark 15:23.

³³ Jfr Joh 19:39.

stör oss, att neka kroppen någon onödig nyck, att vänja oss vid att lyssna till andra, att väl utnyttja den tid som Gud ställer till vårt förfogande ... Och av många andra små detaljer som skenbart är obetydliga, som uppstår utan att vi söker dem – motgångar, svårigheter, besvikelser – under dagens lopp.

Jungfru Maria, Morgonstjärnan

Jag avslutar med att upprepa följande ord ur dagens evangelium: *De gick in i huset, och där fann de barnet och Maria, hans mor.* Vår Fru går aldrig ifrån sin Son. De vise männen tas inte emot av en kung sittande på en tron, utan av ett barn i sin mors famn. Låt oss be Guds moder, som är vår mor, att hon må bereda den väg för oss som leder till den fullkomliga kärleken: *Cor Mariae dulcissimum, iter para tutum!* Hennes ljuva hjärta känner den säkraste vägen för att möta Kristus.

38

De vise männen hade en stjärna, vi har Maria, *Stella maris, Stella orientis*. I dag säger vi till henne: Heliga Maria, du havets stjärna, du morgonstjärna, hjälp dina barn. Gör vår iver för själarna gränslös, ty ingen är utesluten från Kristi kärlek. De vise männen var de första som kallades bland hedningarna, men efter återlösningen är *ingen längre jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna* – inga åtskillnader är längre viktiga – *för alla är ni ett i Kristus Jesus.*³⁴

³⁴ Gal 3:28.

Vi kristna får inte utesluta någon, vi får inte diskriminera människor eller dela in dem i fack. *Många skall komma från öster och väster.*³⁵ I Kristi hjärta finns det plats för alla. Hans armar – vi betraktar honom återigen i krubban – är ett barns armar: men det är samma armar som kommer att sträckas ut på korset och dra till sig alla människor.³⁶

Till sist ägnar vi en tanke åt denne rättfärdige man, vår fader och herre den helige Josef, som denna dag har gått obemärkt förbi, som han brukar. Jag tänker mig honom försjunken i kontemplation. Kärleksfullt beskyddar han Guds Son som blivit människa och som har anförtrotts åt hans faderliga omvårdnad. Med den underbara ömhet som kännetecknar den som inte lever för sig själv, uppoffrar han sig i en lika tyst som effektiv tjänst.

Vi har i dag talat om böneliv och apostolisk iver. Vilken bättre läromästare skulle vi kunna ha än den helige Josef? Om ni vill ha ett råd, har jag ett som jag upprepar oförtröttligt sedan många år: *Ite ad Joseph*³⁷, gå till Josef. Han kommer att visa er konkreta vägar och såväl mänskliga som gudomliga sätt för att närma er Jesus. Och snart kommer ni att våga, som han, bära, kyssa, klä och vårda³⁸ detta gudomliga

³⁵ Matt 8:11.

³⁶ Jfr Joh 12:32.

³⁷ 1 Mos 41:55.

³⁸ Ur bön till den helige Josef, förberedelsebön inför den heliga Mässan i *Missale Romanum: O felicem virum, beatum Joseph, cui datum est, Deum, quem multi reges voluerunt videre et non viderunt, audire et non audierunt; non solum videre et audire, sed portare, deosculari, vestire et custodire!*

barn som har fötts för vår skull. De vise männen hylade Jesus genom sin tillbedjan, och dessutom gav de honom guld, rökelse och myrra. Josef gav honom, helt och hållet, sitt unga och förälskade hjärta.